

Пам'ять

26 лютого 2017 року відійшла у вічність поетеса Ганна Калениківна ДЯЧОК, автор двох поетичних збірок - «Марулька» та «Запізнілі жоржини». Вірші якої часто друкували в районних та обласних виданнях. Ганна Калениківна брала участь у літературних радіо- та телепередачах, спілкувалася з творчими людьми області й України. А ще поетеса була другом нашого колективу. Вона часто заходила, приносила нові вірші, розповідала про життя-буття, цікавилася нашими справами. У дні роковин її смерті часто згадуємо Аню (так ми її називали), її безпосередність, щирість і позитивну енергетику.

Днями заходив у редакцію Василь - чоловік Ганни Калениківни. Розговорилися, згадали її гарними словами. Здається, Ані нема тимчасово, вона от-от знову принесе в редакцію свої вірші...

Чоловік Василь розповів: «Ми 27 років прожили разом. Як у кожній сім'ї, було не все ідеально. Це життя. Але Аню мені послав Господь. Я працював у Рівному на залізобетонному заводі. Там трудилася і моя майбутня дружина. Сподобалася своїм доброзичливим характером, неповторною жіночою чарівністю. Вже тоді в розмові Аня підбирала такі слова, які я ніколи й не чув. Вона зачаровувала своєю красномовністю і душевністю. Скажу коротко: дружина навчила мене жити. У нас не було дітей. Ми жили один для одного. Аня розповідала, що писала вірші з дитинства. Натхнення часто приходило до неї несподівано, я це помічав. Бувало, піде доїти корову, ще не закінчила, а вже біжить із хліва: «Ой, до мене муза прийшла»: Муза приходила часто, у різні моменти. Вона так багато подій і переживань передавала своєю поезією. Дружина була моїми святами і буднями. Досі не можу змиритися з думкою, що її нема і не буде, здається, от-от прийде. Отак набіжить на серце печаль, потім трішки відпустить. А коли, буває, збираюся в дорогу, то відкрию шафу, а там одяг її, запах речей, і знову серце огортає величезна туга. Не стало частини мене на світі. За три тижні до смерті дружини помер її рідний брат. Аня дуже важко пережила цю втрату. А як поховали мою дружину, то через три тижні в Америці померла її рідна сестра. Думаю, не витримало її серце болю від втрати двох рідних людей. Тим паче, що й на їх похорони не могла прилетіти.

Дружина народилася на Сарненщині, у селі Чабель, у багатодітній родині. Батьки мали десятеро дітей. Непростим було їх дитинство. Аня дуже любила рідне село, ми деякий час жили на Сарненщині, а також у нашому Смородську».

Ось так багато теплих почуттів передав чоловік Ганни Калениківни в розмові зі мною.

Додам, що вона заходила в нашу редакцію, як весна. Чи то зима була, чи осінь. Ганна Дячок несла з собою особливий подих вітерцю і промені сонця. Зверталася до кожної з нас з особливою любов'ю: «Людочка, Ларисочка, Любочка, Раєчка...». Вона гонила холод із серця і якимось по-особливому добре реагувала на кожну розмову. Бувало, прийде в новому гарному капелюшку, продемонструє нову спідницю чи сумку. Розказувала про буденне так незабутньо й тепло. У поезіях — все, чим жила, все було особливим. Писала з посмішкою про котика як про творіння Боже, про свою корову Марульку, яка теж не раз надихала на вірші, про кожну квіточку на подвір'ї. О, квіти, то була щиросердно-тепла Аніна любов. Надішле в редакцію нові вірші, а там у куточку декілька сухоцвітів прикріплено. І вже так на душі сонячно стає від тих висушених братиків чи волошок.

А ще вона дуже шанувала земляків. Проїде в маршрутці до Дубровиці зі Смородська - і з'являється розповідь про земляків-трудолюбів, їх настрої та переживання. Там серйозно скаже, там трішки пожартує. Вона вірші писала, як рушник вишивала. Так слово за словом, як квітка, поступово розпускалися вони на папері. От і я в лірику занурилася. Зупинюся. Знаєте, нема незамінних людей. Але є неповторні. Такою особливою була Ганна Дячок. Була сильною людиною, але, на жаль, хворіла, лікувалася, знову хворіла... А лікувалася найбільше своєю поезією, яка була її цілющим джерелом серед буднів.

Ганночко, Аню, Ганно Калениківно! Ми пам'ятаємо! Вірніше, думаємо часто про Тебе. Якимось дуже складно повірити, що відходять люди, які запалювали вогник у серцях інших. Ти вчила нас, вчила римами, символами, алегоріями, змушувала задуматися про справжні цінності життя, навчала жити правильно, радісно, довго... Ти просто любила світ. Людей і все, що створене Богом. Спчивай там, у Господа. А ми й далі будемо думати, що Ти, Аню, от-от зайдеш. Ти відкрила двері в нашій душі, а закрити їх нам бракує сил. Спасибі за щире, добре, не зіпсоване сучасною вседозволеністю слово, яке увіковічила на сотнях аркушів. Спи спокійно. А ми помолимося.

Люба КЛІМЧУК,
за дорученням колективу «Дубровицького вісника».
Фото **Василя СОСЮКА.**